

Lato

To jest kropla wody. Została nazwana **Wodnym Duszkiem**. Po raz pierwszy jest w Łodzi i miał szczęście trafić od razu do Lasu Łągiewnickiego. Wodny Duszek obserwuje pory roku i opowiada historię swoich podróży.

Letnie opowiadanie Wodnego Duszka

Znowu gleba, poczucie nieustannego wycisku zaczyna we mnie narastać. Mam jednak sprzymierzeńca, którym jest słońce. Dzięki niemu opuściłem składowisko odpadów i ponownie wolny niczym ptak, unoszę się w powietrzu.

Nie pozwolę już, żeby dalej mnie traktowano tak jak dotychczas, zakładam wspólnotę, razem będziemy silniejsi. Słońce wspiera mnie w tych działaniach i wędruję z dołu do góry, z góry w dół, parowanie i spadanie, oto moje przeżycie.

Tworzymy coraz większą grupę, początkowo był to niewielki cumulus, potem cumulus congestus, a teraz to już prawdziwy cumulonimbus. Nasza potęga widoczna jest dla wszystkich. Kto żyw szuka przed nami schronienia.

Jak to jednak zwykle bywa doszło do sporów, podziałów i mój związek rozpadł się z wielkim hukiem, a ja wylądowałem w stawie.

Zorientowałem się, że kiedy ja tak ciężko pracuję i czuję się wykorzystywany, ludzie odpoczywają na plaży, kąpią się, pływają kajakami i rowerami wodnymi po prostu sielanka.

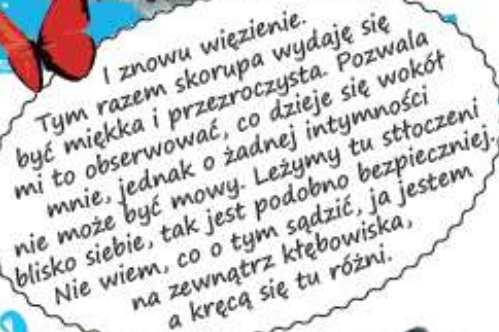
Kiedy już miałem zapytać jednego z tych mojadów czemu tak się darpołknął mnie, bo podobno miał pytanie. Nie pytając o nic, zaangażowałem mnie do pracy, tu coś słowa o zarobkach. Mam chyba jakieś déjà vu.

Ogromna ssawka i już łąduje w żołądku kolejnego krwiopijcy. Kiedy przed oczami przebiegają mi obrazy z przeszłości (jajo, gąsienica, poczwarka, imago) lepki jezor przylgnął do mojego przeladowcy i wylądowałem w paszczy ogromnego zielonego potwora.

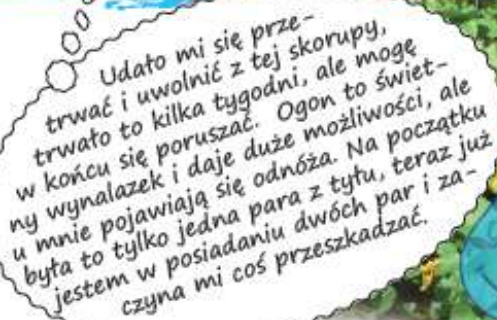

Twierdzą nie-
którzy, że od przybytku
głowa nie boli, ale ja jednak
musiąłem się na coś zdecydować.
Postanowiłem pozbyć się ogona
i opuścić staw. Jakież było moje
zdziwienie, gdy ujrzałem się
w lustrze wody, zielony
potwór to ja.

I znowu więzienie.
Tym razem skorupa wydaje się
być miękka i przezroczysta. Pozwala
mi to obserwować, co dzieje się wokół
mnie, jednak o żadnej intymności
nie może być mowy. Leżymy tu stłoczeni
blisko siebie, tak jest podobno bezpieczniej.
Nie wiem, co o tym sądzić, ja jestem
na zewnątrz kłębowiska,
a kręcą się tu różni.

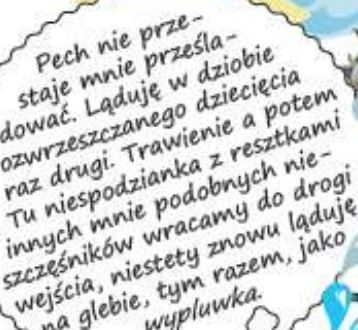
Udało mi się prze-
trwać i uwolnić z tej skorupy,
w końcu to kilka tygodni, ale mogę
w końcu się poruszać. Ogon to świet-
ny wynalazek i daje duże możliwości, ale
u mnie pojawiają się odnoża. Na początku
była to tylko jedna para z tyłu, teraz już
jestem w posiadaniu dwóch par i za-
czynna mi coś przeszkadzać.

Nie jestem
w stanie dostrzec
szczegółów nieru-
chomego otoczenia, ale
doskonale widzę wszystkie
owady latające wokół,
jak i zbliżających się
wrogów.

Nie ma tego
złego, co by na dobre
nie wyszło. Pomimo, że
moja obecna postać wyglą-
da nie najlepiej i nadal ciągle
coś transportuję, rozpusz-
czam i usuwam, doceniam
podziwianie świata z in-
nej perspektywy.

Pech nie prze-
staje mnie przesła-
dować. Ląduję w dziobie
rozwrzeszczanego dziecięcia
po raz drugi. Trawienie a potem
innych mnie podobnych nie-
szczęśników wracamy do drogi
wejścia, niestety znowu ląduję
na glebie, tym razem, jako
wypluwka.

Tego jednak
nie zauważyłem, jak
można tak długo stać nie-
ruchomo i to w dodatku na
jednej nodze, poza tym skąd
się on tutaj wziął, przecież
bociany białe nie mieszkają
w lesie. Może jest pacjentem
Ośrodka Rehabilitacji
Dzikich Zwierząt?